

Men sker dette, at Sparerne blive stillede daarligere, fordi Bankernes Interesser blive varetagne bedre end hidtil, er det at stille Forholdet komplet paa Hovedet. Jeg er derfor enig med vort Partis ærede Ordfører, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghøj), i, at skal der foretages noget, bør det gøres derigenem, at Staten enten overtager Sparekassévæsenet, eller i alt Fald at Staten faar et saadant Indseende dermed, at Sparerne faa Statens Garanti; men denne Garanti skal ikke bestaa i et Tilskud, der ikke behøves, men i dette, at man har Sikkerhed for, at der ikke administreres saa elendigt, som der er blevet administreret, og som der let kan administreres i den Bunke af Sparekasser, hvor Højre i Kraft af gammel Enevælde og i Kraft af gammelt Klikevæsen raader. Men man kan saa ikke nøjes med denne Lov, men maa i Virkeligheden tage hele Spørgsmaalet op. Hvad Bankerne angaar, tror jeg, det er vanskeligere for Staten at drive dem, fordi jeg anser hele Bankinstitutionen for uløseligt knyttet til den private Kapitalisme, og jeg kan ikke se, hvorledes man skal skille dem ud fra hinanden. Jeg synes ogsaa, det er meningsløst, at de Folk, der have anbragt deres Penge i en Sparekasse, fordi de ikke ville spekulere med dem, fordi de altsaa ville have dem anbragt solidt, skulle lide Tab, medens de, som ville spekulere, og som have anbragt deres Penge i Banken i Spekulations-Øjemed for at faa højere Renter, skulle have deres Penge sikrede gennem Statsgarantien. Jeg haaber derfor, at det Udvalg, der bliver nedsat, vil tage sig af denne Sag og undersøge, hvorledes Forholdene ere, og det vil ogsaa nok være muligt at faa at vide, hvad Vilhelm Lassens Mening har været, da han begyndte at etablere denne Garanti.

Bjerre: Da jeg ikke føler mig repræsenteret ved de Udtalelser, der hidtil ere faldne, heller ikke fra det ærede Medlem fra Hornslet (N. P. Jensen), har jeg bedt om Ordet for at motivere mit Syn paa de her omhandlede Forhold. Jeg vil først udtale min Beklagelse af, at ogsaa denne Sag skal behandles partipolitisk. Jeg synes, at vi i Foraaret var i den skønneste Enighed om, at her skulde vi alle sammen hjælpe hinanden for at gøre, hvad der var bedst for alle. Alle Partier udtalte sig ens, og der var altsaa ikke Spor af Partinuanance i det. Jeg beklager derfor, hvis denne Sag nu skulde udnyttes til Partiformaal. Jeg har set noget saadant før her

i Rigsdagen, og nu ser jeg det igen, men jeg beklager det. Der er Forhold, der ere saa store, at man skulde se bort fra Partierne og kun se, hvad der gavner Sagen og gavner Landet. Da vi altsaa var enige om dette i Foraaret, troede jeg, at vi ogsaa alle sammen kunde være enige om, at afdøde Finansminister Vilhelm Lassen baade energisk og korrekt og saa dygtigt, som det var muligt, søgte at ordne dette Forhold, og jeg synes, at det skyldes vi ham Tak for, og ingen har Ret til i Dag at staa op og analysere denne Mand, der siden blev syg og døde, og sige om ham, at han har handlet daarligt. Det skal man hellere lade være med, og det tjener ikke dem til Ære, der gøre det. Vi var glade ved, hvad han gjorde. Om han vilde have optraadt til sidst paa en anden Maade, kunne vi ikke bedømme. Derfor maa vi lade det ude af Betragtning og anerkende hans raske Indskriden den Gang. Jeg synes ogsaa, det er uberegtigt af de Herrer at forlange af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at han i de 6 Uger, han var Finansminister og uddelte Instruksler til Bankkomiteen, skulde gribe stærkere ind og ordne de Misforhold, der let kunde være. At rette et Angreb paa det ærede Medlem af den Grund er ganske ved Siden af, og at rette Angreb paa den nuværende Regering for at have gjort Fejl eller gøre Fejl er ogsaa ved Siden af. Det, vi nu skulde gøre, synes jeg, er at se stort paa Tingene, se paa, hvordan vi kunne faa vort Bankvæsen og maaske ogsaa vort Sparekassévæsen ind i de bedst mulige Forhold. Derfor synes jeg, det er det, Blikket skal rettes paa: Have vore ledende Bankmænd optraadt korrekt overfor Samfundet? Har Rigsdagen Betyggelse for det? Det synes jeg, Rigsdagen skulde beskæftige sig med ved en Lejlighed som denne og ikke med at give smaa Stikpiller til en Mand af et andet Parti.

Og her vil jeg straks sige, at da jeg gik med til Bankgarantien, opfattede jeg det, som om her ikke kunde være Tale om noget Tab. At man er nødt til at garantere for en Bank, som der er rendt Storm paa, er ikke ensbetydende med Tab. Selvfølgelig kan enhver Garanti være forbunden med Tab, men hvor ofte garantere og kautionere vi ikke, hvor vi ikke tro, at der er Tab, og det samme var Tilfældet her. Ingen Bank, selv ikke den rigeste i Verden, kan staa for et *rum*, hvis den ikke faar Midler ude fra. En Bank kan ikke ligge med saa mange Millioner, den